Hồi thứ hai mươi chín
Ải Đức hung hai nước giao phong
Trúng Kim Phiêu sáu tướng bị thác

Đạo binh Yên lúc này ngày đi đêm nghỉ, đi gần nửa tháng trời mới tới ải giáp giới nước Tề. Tôn Nguyên soái truyền lệnh, cách thành bốn mươi dặm hạ trại, Đóng binh làm năm khoản, rồi cho nghỉ binh ba ngày, mới toan tính sự giao chiến. Qua ngày thứ tư, Tôn Phò mã truyền lệnh gióng trống nhóm chư tướng lại mà thương nghị. Phò mã khi ấy nói:

– Trận này là trận đầu, nếu sai các tướng đi, thì e bất tiện, vậy để bổn soái lâm trận trước, coi thế giặc thế nào đã.

Công chúa khen phải. Phò mã liền nai nịt xong rồi, cầm cương lên ngựa thống lánh tam quân, phát pháo, kéo binh tới thành khiêu chiến.

Nói về tướng giữ ải Đức hưng quan, tên là Trang Bạo, thình lình nghe tiếng pháo chẳng biết việc gì, kế có quân kỳ bài vào báo:

– Nay có Phò mã và Công chúa Yên thống lãnh năm mươi quân binh mã, cách lũy bốn mươi dặm an dinh, bây giờ có một tướng đã tới dưới thành khiêu chiến xin soái gia định đọat.

Trang Bạo nghe báo cả kinh, liền hội tề chư tướng lại thương nghị. Lúc ấy có năm người con của Trang Bạo tên là Trang Quế, Trang Xuân, Trang Thực, Trang Bá và Trang Tòng, lại có tam viên phó tướng nữa, Trang Bạo khi ấy bèn hỏi rằng:

– Có ai dám ra đối thủ với tướng Yên không?

Phó tướng là Hứa Long ra lĩnh mệnh, phát pháo mở cửa thành; kéo binh xông đến trước trận, mình mặc khôi đồng giáp đồng, miệng to mày lớn cưỡi ngựa vàng, tay cầm cây đại đao. Phò mã bèn hỏi:

– Tướng kia tên họ là gì?

Hứa Long đáp:

– Ta là Đại Tề Trạng Nguyên soái, huy hạ phó tướng, tên là Hứa Long, còn nhà ngươi tên họ là chi, xin nói cho ta biết.

Phò mã cũng xưng tên mình rồi, hai đạo binh liền giáp chiến, đánh hơn năm mươi hiệp. Hứa Long thế địch không lại nên bị Tôn Tháo đâm trúng một thương nhằm vế bên trái té nhào xuống ngựa. Quân Yên chạy tới chém lấy thủ cấp, quân Tề vỡ chạy.

Tôn Tháo đắc thắng quầy ngựa về dinh. Công chúa và chư tướng đều ra tiếp rước vào đại diện, rồi truyền lệnh đem bêu đầu Hứa Long trước cửa trại mà lấy oai với giặc. Bên này quân Tề thua chạy vỡ tán về báo cho Trang Bạo hay sự Hứa Long đã tử trận. Trang Nguyên soái cả kinh, kế đó xảy có phó tướng là Lưu Nguyên ra thưa rằng:

– Mạt tướng xin đi báo cừu cho Hứa Long.

Trang Bạo y lời, Lưu Nguyên liền nai nịt cầm đao lên ngựa, dẫn theo ba ngàn nhân mã, phát pháo, mở cửa ải xông ra, lướt tới trước Yên dinh kêu tên Tôn Tháo mà sỉ mạ, quân kỳ bài Yên vào thông báo lại cho Tôn nguyên soái và Công chúa hảy Tôn Phò mã liền hỏi:

– Có ai dám ra lập công trận này chăng?

Hỏi vừa dứt lời có hai người con nuôi là Tôn Kỳ và Tôn Cương ứng thinh lĩnh mệnh. Phò mã nói:

– Nghĩa nhi muốn xuất trận, thì phải đề phòng cho lắm mới được.

Hai tướng dạ dạ lui ra, đoái lãnh ba ngàn quân sĩ, đến trước trận tiền, thấy tướng Tề râu đỏ mặt đen, đầu đội mão sư tử, mình mang giáp vải rồng, tay cầm đại quân đao, còn Lưu Nguyên thấy hai tướng Yên, một người hồng khôi, hồng giáp và cưỡi ngựa hồng, một người nữa mặc ngân khôi giáp và cùng cưỡi con ngựa bạch ngân, hai người cũng đều cầm trường thương và xưng tên họ với nhau rồi, liền bài khai đội ngũ, hai bên giáp chiến đánh nhau hơn năm sáu mươi hiệp.

Lưu Nguyên liệu thế khó nổi chống đương với hai anh em Tôn Kỳ, liền sinh ra một kế, chém bậy rồi quất ngựa chạy dài. Anh em Tôn Kỳ rượt theo, Lưu Nguyên ngó lại thấy hai tướng đuổi gần kề, thì bụng mừng thầm; liền thò tay vào túi lấy ra một phép, kêu là bất ta pháp của một dị nhân cho, miệng niệm chân ngôn, quăng lên trên không và nói lớn tiếng rằng:

– Hai tướng kia, hãy coi bảo bối của ta.

Hai anh em Tôn Kỳ không hiểu là gì, bèn ngó lên trên không, thấy bốn phía chói đỏ sáng lòa, tức thì mười hai cái Kim Phiêu ở trên không rớt ngay đầu hai anh em mà đánh nhào xuống ngựa chết hết.

Thương ôi! Họ tên hai tướng chưa chép vào công hộ, mà thần hồn đã sớm xuống huỳnh tuyền.

Kế đó quân Tề ào tới cắt lấy thủ cấp, Lưu Nguyên thừa thắng đuổi giết binh Yên, thẳng tới trước dinh cả kêu Tôn Tháo mà sỉ mạ, quân Yên vào phi báo cho Tôn Tháo hay rằng:

– Anh em Tôn Kỳ đã tử trận và Lưu Nguyên bây giờ đang đứng mắng nhiếc trước trại om Sòm.

Vợ chồng Phò mã nghe báo khóc thương hại cho hai đứa con nuôi! Xong việc ấy, Tôn Phò mã mới hỏi các tướng:

– Có ai dám ra binh bắt thằng Lưu Nguyên mà trả thù cho nghĩa tử của ta chăng?

Nói chưa dứt lời, thì có bốn vị Thái tuế ra xin lĩnh mệnh, xem lại là Phá thiên thái tuế Lý Kỳ, Cần Long thái tuế Tịnh Võ, Diêm la thái tuế Tương Hùng và Dạ xoa thái tuế Triệu Quyền, bốn tướng xông ra trước trận, kêu Lưu Nguyên mà nói rằng:

– Mau mau xuống ngựa chịu trói và hiến quân hàng đầu, bằng không thì như lửa cháy núi Côn cương chẳng phân vàng đá.

Lưu Nguyên đáp rằng:

– Như chúng bây hơn được ta, thì ta sẽ phục tùng, nếu không thì ta phân thay các ngươi thành muôn đoạn.

Nói rồi cầm đao lại chém đùa, bốn vị Thái tuế cũng đưa thương ra ngăn đở đánh nhau một trận. Lưu Nguyên chống ngăn không nổi bèn quày ngựa chạy mù, bốn tướng sải ngựa đuổi theo.

Lưu Nguyên cả mừng, thò tay vào túi lấy cái Kim Phiêu ném lên, miệng niệm lầm thầm và kêu bốn tướng mà nói rằng:

– Chúng bay sẽ coi bảo bối của ta.

Bốn tướng ngó lên trên không, thấy hồng quang muôn đạo, mười hai cái Kim Phiêu chiếu sáng như mặt trời, bốn tướng biết phép Kim Phiêu lợi hại, liến quất ngựa chạy nà, Lưu Nguyên nói:

– Chúng bây chạy đường nào cho khỏi?

Nói rồi liền chỉ Kim Phiêu mà rằng:

– Bảo bối sao không rớt xuống mà rượt theo?

Kim Phiêu tức thì rơi xuống đất, túa ra một lằn hồng quang lớn, rượt theo làm cho bốn tướng phải nhào xuống ngựa, Lưu Nguyên tới cắt lấy thủ cấp, sai quân đem về dinh mình mà báo công.

Còn hai vợ chồng Tôn Tháo Nguyên nhung lúc này ngồi nơi trướng đương thương nghị, bỗng thấy quân kỳ bài vào báo:

– Bốn vị Thái tuế thảy đều bị phép Kim Phiêu của Lưu Nguyên đánh chết.

Tôn Tháo và Công chúa nghe báo thở than, khá thương cho bốn tướng, quy hàng mà chưa được phong thưởng của triều đình, nay mạng bỏ bơi sa trường, rất nên thảm thiết! Nói rồi hai vợ chồng rơi lụy, các tướng cũng động lòng, lại thấy quân kỳ bài vào báo nữa rằng:

– Lưu Nguyên đã tới bên trại mình khiêu chiến nữa.

Công chúa cả giận, vừa muốn nai nịt lên ngựa, ra bắt Lưu Nguyên đem về mà tế sáu vị trận vong. Khi ấy Tôn Long thưa rằng:

– Sá chi yêu thuật, mà mệt dạ mẫu thân, xin cho con ra trận giao phong, quyết sinh cầm tặc tử.

Cao tiểu thơ đứng hầu một bên mẹ, nghe chồng mình xin ra trận, thì cũng tình nguyện đi theo. Nguyên soái với Công chúa cả mừng, dặn dò cẩn thận, rồi hai vợ chồng Tôn Long dẫn ba ngàn binh mã, phát pháo mở cửa dinh xông ra lướt tới trận, Lưu Nguyên ngó thấy, cười ngất và nói rằng:

– Ta biết Yên đã hết tướng, cho nên mới sai một đứa con nít chanh ranh, và một con đàn bà đồng tới đây nạp mạng.

Tôn Long cả giận nói rằng:

– Bớ Lưu Nguyên, bữa nay ta quyết bắt sống cho được mi mà trả thù cho sáu tướng.

Nói rồi, vung thương tới đâm đùa, Lưu Nguyên đuối sức, liến quất ngựa chạy dài, Tôn Long cũng giục ngựa đuổi theo, Cao tiểu thơ kêu Công tử mà nói rằng:

– Bớ phu quân, hãy dừng ngựa lại, để thiếp bắt sống tướng ấy cho.

Nói rồi lấy dây Hồng Cẩm sách, ném theo và kêu Lưu Nguyên bảo coi bảo bối của mình. Khi đó Lưu Nguyên cũng muốn muốn lấy cái Kim Phiêu mà ném ra, bỗng nghe tiếng Nữ tướng kêu, thì ngoái lại thấy muôn đạo kim quang tử khí, như cái nhà, chỉ ngay đầu mình chụp xuống, trói lại vừa người vừa ngựa chặt cứng, quân Yên áp tới bắt dẫn về trại, còn Cao tiểu thơ với Tôn Long thừa thế chém giết quân Tề, chết thôi hằng hà vô số.

Trong dinh Yên xem thấy đạo binh mình đại thắng, liền đánh trống thu quân, hai vợ chồng Tôn Long đốc giải Lưu Nguyên vô ra mắt Tôn Nguyên soái. Công chúa cả mừng, truyền quân dọn bàn và dẫn Lưu Nguyên ra, mổ lấy trái tim, mà tế linh hồn sáu tướng.

Qua ngày sau, Công chúa ra lệnh cho ba quân, tới dưới cửa thành kêu chủ soái Tề là Trang Bạo ra biểu hàng đầu, nếu không thì quan ải trở nên tro bụi, quân giữ cửa thành hay việc ấy, liền vào thông báo cho Trang Nguyên soái hay.

Trang Bạo cả giận bèn dẫn bốn con mình với mười viên phó tướng, phát pháo mở cửa thành kéo quân ra trận. Công chúa cũng sắp đặt đội ngũ chỉnh tề, tay cầm cây kim thương, mình mang hồng bào kim giáp, lướt ngựa tới trước, hỏi lớn tiếng rằng:

– Có ai dám ra bắt Trang Bạo hiến nạp đầu côngcho ta chăng?

Tôn Long ứng thinh liền giục ngựa vung thương đến đâm vào mặt Trang Bạo, Trang Bạo né khỏi, con là Trang Xuân cầm kích ngăn đánh, Trang Thực, Trang Bá, Trang Tòng đều ra trợ chiến.

Bên Yên Tôn Hổ, Nguyên Võ với Thần Võ cũng xông ra một lượt mà tiếp chiến, tám tướng đương lúc đánh say, chưa phân thắng bại. Cao tiểu thơ thấy vậy, bay ngựa đưa

tới, chém Trang Tòng một đao, nhào xuống ngựa chết tốt, Trang Xuân bất ý ngó theo, cũng bị Tôn Long đâm một thương sau hậu tâm, hồn về địa phủ.

Công chúa khi ấy thì niệm chú hô phong, bỗng phút phía Đông có một trận gió ào ào thổi tới, làm cho tẩu thạch phi sa, quân Tề tối mắt ngó chẳng thấy đường, đề huề vỡ chạy như ong, còn cha con Trang Bạo thu góp binh tàn, rồi cũng bỏ ải chạy dài một nước.

Công chúa đốc quân vào chiếm cứ Đức hưng quan, thu góp lương tiền và khí giới vô số.